

DÜNYAYI DURDURAN KIZ

Miyav Kardeşler Dosyası

SELÇEN
YÜKSEL ARVAS

Kapıda Bir Kamyon

Pazar günü kahvaltı için babamla ekmek almaya çıktık.

OHH, İŞTE EN SEVDİĞİM ŞEY! FIRINDAN YENİ ÇIKMIŞ EKMEK KOKUSU. ♥

Her ne kadar annem sakın ekmeğin ucundan yemeğin diye tembihlese de babamla dayanamadık. Bir ekmeğin ucundan o başladı, öteki ekmeğin ucundan da ben.

MMMM NEFİSSSS!

HALK KAHRAMANI DA BİR İNSANDIR. ONUN DA HERKES GİBİ BASİT ZEVKLERİ OLABİLİR. NE VAR BUNDA?

Eve vardığımızda apartmanın önünde bir kamyon vardı.

“Bu kamyon da nereden çıktı? Biz giderken var mıydı?”

“Yoo...” dedi babam. “Biri taşıyor galiba. Dur bakayım, kimin nesiymiş. Sen ekmekleri al, eve çık, annen merak etmesin. Ben hemen geliyorum.”

Ben ucu yenmiş ekmeklerle apartmana girerken babam da kamyondakilere selam veriyordu.

“EDDEE EDDEE!”

Kapıda beni Yaman karşıladı.

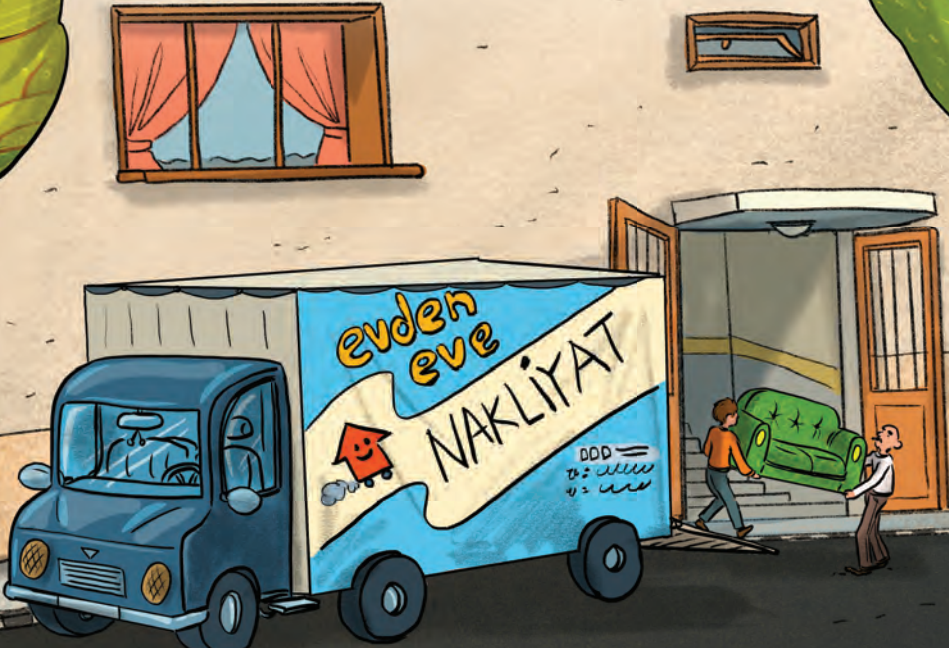
“Haniymiş benim tatlı kardeşim, haniymiş Yamancığım.”

“Ay, yine kemirdiniz mi ekmeklerin ucunu! Baba kız, bir daha göndermeyeceğim sizi fırına. Haydi, ellerini yıka da kahvaltıya gel. Baban nerede sahi?”

“Geliyooor!”

diye bağırdım ellerimi yıkamak için banyoya girerken. “Aşağıdaki adamlarla bir şey konuşuyor.”

Bunu dediğim an pişman oldum.

AAAAAA!

Annem ardı ardına sorularını sıralayacaktı şimdi.

“Aaa! Adamlar kim? Ne konuşuyorlar? Nerede konuşuyorlar? Seni önden mi gönderdi? Fırına yalnız mı gittin?”

**YİNE
YANILMAMIŞTİM.**

Neyse ki babam hemen ardımdan içeri girdi de annem beni serbest bırakıp, onun ifadesini almaya başladı.

“Girişteki boş daire tutulmuş deniyordu ya. Bugün taşınıyorlarmış. Kapıda kamyonu gördüm. Kimlermiş, nelermiş diye baktım.”

Annem merakla konuya daldı:

“KIMMiiiiışış?”

“TONTON HOŞ BİR AMÇA.”

“Tek mi yaşıyormuş?”

“Yok, sordum yalnız mısınız diye. Mücella Hanım’la ben, dedi. Karısıdır herhâlde, kim olacak.”

“EDDEEE EDDEE!”

Yaman iki ucunu kemirdiğimiz somunu eline almış, ortasına dişlerini geçirmişti.

“OF YAMAN, SEN DE Mİ? MAHVETTİNİZ EKMEĞİ!”

Yaman sevinçle poposunu salladı. Galiba annem güzel bir şey dedi sanıyordu.

“Haydi, çay olmadı mı daha? Kurt gibi acıktım.” dedi babam.

“Çiğdem, kahvaltıdan sonra odanı topla. Aklımı oynatıyordum içeri girince. Her şeyi sağa sola atmışsın be yavrum.”

“Peki anneee.”

Neşeyle softaya oturduk.

Çarşamba Pazarı

Kahvaltıdan sonra toplamak için odama geçtim.

Annem de amma abartıyordu yani. Ne vardı ki odamda?

Oyuncaklar yere saçılmış.

E o kadar da olur. Ne kadar kahraman da olsam ben daha çocuğum, oyun oynamam lazım.

Kitaplarım masadan taşmış.

Olabilir tabii. Ben okumayı seven bir insanım.

Boya kalemlerim, makasım,
bantlarım, resim kâğıtlarım...
Yerlere yayılmış.

Büyük bir sanatçı kolay
yetişmez tabii.

Giyisilerim dolabı aşmış.

Ne giyeceğine bir türlü
karar verememek suç mu
yani?

O DA NE!

Yaman'ın oyuncak çekici!

OFF! YAMAAAAN! MAHVETMİŞSİN ODAMI!

Bu çocuk hep böyle!

Çekici alıp oyuncak sepetine attım. Hazır oyuncaklarım
yere saçılmışken, aklıma harika bir oyun geldi.

Ne kadar süre oyun oynadım bilemiyorum.

**“ÇİĞDEEEEM! BU ODANIN
HÂLİ NE!”**

Off! Annem ne zaman odama girse bu soruyu soruyor.

“Saatlerdir içerde ne yapıyorsun sen? Odanı topladığını sanıyordum. Daha beter dağıtmışsın. Bu ne ya çarşamba pazarı gibi!”

**“Benim suçum değil anneciğim, Yaman
çekicini odama atmış.”**

Annem çok fena baktı. Kulaklarından duman çıkmak üzereydi. Ne dedim ki ben?

Derin derin nefes aldı annem.

“Börek yaptım. Baban komşuya indirecek. Haydi, ona yardım et. Gelince de şu odanı doğru düzgün toplat! Yarın temizlik yapacağım. Ayağımın altında bir şey kalmasın.”

E peki.

Ben elime börek tabağını aldım, babam da çaydanlığı aldı.

Efendim
KIZIM!

Giriş kata indiğimizde kamyon çoktan gitmiş, evin dış kapısı kapanmıştı.

Babam kapıyı çaldı. Sözüünü ettiği tonton amca kapıyı açtı.

“Efendim hanım kızım?”

Babam öksürdü.

“Ben Salim, amca. Hani kamyonun başında konuşmuştuk.”

“Hee, pardon Salim Bey evladım. Gözüm iyi görmüyor, kusura bakma.”

“Yok estağfurullah. Taşıma işi bitti mi?”

“Evet, oldu epey. Zaten üç beş parça eşyamız var. Yerleştirdi gitti çocuklar, sağ olsun. Buyurun, kapıda kalmayın içeri girin.”

“Çayla börek gönderdi hanım. Yorgunluk çayı.”

“Hay Allah razı olsun. Gelin birlikte içelim.”

“Biz rahatsız etmeyelim sizi. Yorgunsunuzdur.”

“Yok kimse yok, zaten tekim. Buyurun, ilk misafirim siz olun.”

Biz içeri girerken yaşlı amca konuşmaya devam ediyordu:

“Mücella Hanım daha gelmedi. İşler bitsin de öyle gele-yim dedi. Nefret eder taşınma, tadilat işlerinden. Zaten şirket taşıdı, bize bir şey kalmadı.”

